IX. évf. 4. szám 1997. július – augusztus

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Katona István: Szomjazzátok a Lélek teljességét

J.S.H.: Prófécia a közösségekhez

Kunszabó Zoltán: ... és fellobbant a TŰZ

AZ EGYHÁZ TANÍTÁSÁBÓL

A Szentlélek a missziók első mozgatója

Jézus messiási küldetésének csúcsán, a húsvéti misztériumban, a Szentlélek teljes isteni mivoltában van jelen: mint olyan, akinek a keresztáldozat üdvözítő művét folytatnia kell. Jézus ezt a munkát kétségtelenül emberekre bízta: az apostolokra, az Egyházra; mégis **a Szentlélek** marad **a természetfeletti mozgatóerő** ezekben az emberekben, és általuk az üdvösség művének megvalósítója az emberek lelkében és a világ történetében.

A Szentlélek az Egyház egész missziós munkájának elindítója, tevékenysége kiváltképpen a pogányok missziójában mutatkozik meg; az Ősegyház életében, Kornéliusz megtérésekor (ApCsel 13), a felmerülő problémák megoldásában (vö. ApCsel 15), az országok és népek megválasztásakor (vö. ApCsel 16,6 és köv). A Lélek az apostolok által és ugyanakkor a hallgatókban is tevékenykedik: „Az Ő közreműködésével az Evangélium örömhíre az emberek tudatában és szívében testet ölt, és árad szét a történelem során. Mindezeknek a Szentlélek ad életet."

Küldetés »a föld végső határáig« (ApCsel 1,8)

Amikor az evangelisták elbeszélik a Feltámadott találkozását az apostolokkal, azt mindig a missziós paranccsal fejezik be: „Nekem adatott minden hatalom a mennyben és a földön. Ezért menjetek minden néphez... én veletek vagyok mindennap a világ végezetéig" (Mt 28,18-20; vö. Mk 16,15-18; Lk 24,46-49; Jn 20,21-23).

Ez a *küldés küldés a Szentlélekben*, amint világosan kitűnik Szent János szövegéből: Krisztus úgy küldi övéit a világba, ahogyan az Atya küldte Őt, és ezért nekik a Lelket adja. Lukács az apostolok Krisztusról szóló tanúságtételét szorosan a Lélek működéséhez köti, aki képessé teszi őket a kapott parancs teljesítésére.

A missziós parancs eltérő változatai tartalmaznak ugyan közös vonásokat, és mindegyik rendelkezik sajátos jellemzőkkel, de mindegyik elbeszélésben két azonos elem található. Mindenekelőtt az apostoloknak adott parancs egyetemes jellege: „Minden népet" (Mt 28,19); „az egész világra, minden teremtménynek" (Mk 16,15); „minden népet" (Lk 24,27); „egészen a föld végső határáig" (ApCsel 1,8). Aztán az Úrtól kapott biztosítékot, hogy ennek a feladatnak teljesítésekor nem maradnak egyedül, hanem erőt és segítséget kapnak küldetésük teljesítésére. Ez a **Lélek jelenléte és ereje**, valamint Jézus szüntelen jelenléte: „Ők elmentek, és mindenütt hirdették az evangéliumot. Az Úr velük volt munkájukban" (Mk 16,20)

A Lélek irányítja a missziót

Az Egyház küldetése, miként Jézus küldetése, az Isten műve, vagy amint Lukács gyakorta mondja, a Szentlélek műve. Jézus feltámadása és mennybemenetele után, az apostolok olyasmit tapasztaltak meg, ami megváltoztatta őket: a pünkösdöt. A Szentlélek eljövetele *tanúkká és prófétákká* tette őket (vö. ApCsel 1,8; 2,17-18). Higgadt bátorságot öntött beléjük, ami arra indította őket, hogy másokkal megosszák Jézusról szerzett tapasztalatukat és azt a reményt, amely eltöltötte őket. A Szentlélek megadta nékik azt a képességet, hogy nyíltan tanúskodjanak Jézusról (ApCsel 2,29).

Amikor a hithirdetők kirajzottak Jeruzsálemből, a Lélek még jobban átvette a vezető szerepét, akár a személyek kiválasztásában, akár a missziók bejárandó útjáról volt szó. Működése különösen megnyilvánult a misszionálás indításában, amely Jézus szavai szerint Jeruzsálemből egész Judeára és Szamariára, majd a föld végső határáig kiterjedt.

II. János Pál pápa: Redemptoris Missio – részlet

Találkozás Jézussal

Az embermentésben a szó szoros értelmében véve nem segít a módszer, se a pszichológia, se a harc a bűnök ellen, se az emberi együttérzés. Az sem segít, hogy odatartozunk vagy eljárunk egy csoporthoz, vagy templomba járunk. Hanem egyedül csak **JÉZUS KRISZTUS** segít!

Csak egy Pásztor van, JÉZUS KRISZTUS! A megdicsőülés hegyén *„senki mást nem láttak, csak JÉZUST EGYMAGÁT"* (Mk 9,8).

Ha már létrehoztál egy bizalomteljes kapcsolatot valakivel, keress alkalmat arra, hogy úgy beszélj JÉZUSRÓL, mint olyan valakiről, aki az egyedüli, akinél választ lehet találni. *„...mert nincs más senki az emberek közt az ég alatt, akiben üdvözülnünk lehetne"* (ApCsel 4,12). És: *„Senki sem jut az Atyához, csak énáltalam"* (Jn 14,6). JÉZUS az egyetlen ajtó!

A Vele való érintkezés több, mint a róla való ismeret. Személyes találkozásra kell segítened a másikat Jézussal, mert egy beteg hallhat ugyan vagy olvashat egy híres orvosról, sőt talán az utcán is láthatja, még bízhat is benne, de ez nem használ betegségének, míg személyesen nem fogadja őt az orvos és nem gyógyítja meg. Bartimeus az úton találkozott Vele (Lk 18,3.5-6), Zakeus meg otthon (Lk 19,1-10). Előtte már elindult bennük valami, de a nagy változás csak akkor következett be, amikor személyesen találkoztak Vele.

Aránylag sok hívő ember van, mindenhol találkozhatunk velük. Hitben nevelkedtek, templomba járnak, imádkoznak, ismerik is hitüket, de soha sem volt **személyes** találkozásuk JÉZUSSAL, **holott éppen ez az, amire olyan sokan rászorulnának** a mai elmagányosodás és szorongás közepette. Nagy öröm, ha valakinek az életében segíthetünk, mint András a testvérének, Péternek, amikor JÉZUSHOZ vezette őt (Jn 1,41-43; 6,8-9; 12,20-22). Érted, hogy ezt annál meggyőzőbben teheted, minél mélyebb saját érintkezésed Jézussal? Péter és Pál milyen tűzzel és fantasztikus lelkesedéssel tudtak JÉZUSRÓL szólni!

Ne játszd a „saját szakállára" dolgozó pásztort, mert csak egy pásztor van, aki az emberek szívét látja, aki ismeri minden érzékeny pontjukat és tudja, hogy mi lesz a további útjuk, mi a rendeltetése mindenkinek! Ezért kell neked **mindig mindenkit**, aki rád bízza magát:

- imában az Úrhoz vinni;
- bensőleg szabadon engedni;
- meghallani, hogy mit mond az illetőről az Úr.

A belső születés

Még egyszer térjünk vissza röviden az orvos példájára: ha egy betegnek személyes találkozása van az orvossal, természetesen nem elég, ha azt mondja: „Ön olyan tanult, bizonyosan tudja, hogy nekem mi a bajom!" Nem, először fel kell tárni a panaszait, hogy mi fáj, hol fáj, azután bizalommal az orvos kezébe kell tennie az életét, főleg ha operációra és altatásra van szükség, akkor a betegnek teljesen ki kell engednie saját kezéből az életét és az orvosra kell bíznia. Jézussal kapcsolatban fontos a döntés és az újjászületés kérdése. Ehhez kell a másik embert elvezetned és ebben kell őt segítened, mert efelől nagy a tudatlanság és a félreértés!

Nem arról van szó, hogy valakit megkereszteltek, templomba jár vagy azt mondja: „Én rendesen élek, nem bántok senkit." **Jézus nem illedelmes embereket keres, hanem barátokat!**

Tehát előbb vagy utóbb vezesd el a döntésre: **Mit akarsz? Jó ember akarsz csak lenni vagy Jézus barátja? Emberi életet akarsz csak élni vagy Isten gyermeke akarsz lenni?** Mert ez két különböző dolog!

Ezért az első, amit Jézus mond: Térjetek meg (vagyis gondolkodásotokon változtassatok), mert Isten királyi uralma itt van! János evangéliuma azt mondja: *„Mindannak azonban, aki befogadta, hatalmat adott, hogy Isten fiává legyen, annak, aki hisz őbenne, aki... Istenből született"* (Jn 1,12-13).

Valójában minden ember Isten teremtménye, de nem mindenki Isten gyermeke. Isten teremtménye vagy, mert Isten teremtett! Isten gyermeke vagy, ha Istentől születtél! Tudod minek kell tulajdonítani a hanyatlást az Egyházon belül? Annak a ténynek, hogy olyan sok

újjá nem született ember ül benne, akik hívők ugyan, de még nem Isten gyermekei. Ha egész éven át ül is egy egér a kekszes dobozban, attól még nem változik át kekksszé.

Sokan vannak, akik határozott, személyes döntést még nem hoztak. Nesztelenül bejöttek, nesztelenül kimennek az Egyházból. Ha valaki házastársat választott életében, pontosan tudja a helyet, a napot (és talán az órát is, ahol és amikor találkozott vele)... És Jézus választásánál ne tudná?...

Úgy gondolom, felelősségteljes feladat a számodra, hogy valakit tapintatosan, de határozottan rávezess erre a lépésre, de az is, hogy szólj a reménnyel teljes ígéretekről és a következményekről, amelyek miatt nem kell aggodalmaskodni, mert radikálisak ugyan, de szabaddá tesznek. Itt kell szólnod Jézus keresztjéről, tisztulást adó véréről, a régi életről, amely most végérvényesen befejeződött és amelyet föl kell tenni az oltárra, végül a bűnöktől való szabadulásról (Róm 6).

Ha valaki ezt a döntést meg akarja hozni, segíts, hogy ezt személyes imában is kifejezze (mint ahogyan a házasságkötésnél a társra mondott **igen**nek személyesen kimondott szónak kell lennie)! Aki ezt nem meri megtenni vagy habozik, annak segíthetsz azzal, hogy magad mondasz előtte ilyen imát. Gondolom, hogy sok keresztény, aki a karizmatikus mozgalomban eljutott a személyes élet-átadásig, megélte újjászületése pillanatát. **DICSŐSÉG AZ ÚRNAK!**

P. Horthuis

PRÓFÉTAI HÍVOGATÁSOK

Most egy olyan üzenetet adunk tovább, amely erősítésül, bátorításul és útmutatásul akar szolgálni. Egy viharos éjszaka után, úgy háromnegyed hat körül felébredtem, és úgy éreztem, mintha parancsot kapnék valaminek a följegyzésére. A leírt dolgokhoz semmilyen saját gondolatot nem kevertem hozzá, s az egész körülbelül 12-15 percig tartott.

Észrevettem amikor újabb gondolatsor kezdődött. Bizonyos gondolatok, fogalmak idegenszerűek voltak, újak és bennem tiltakozást váltottak ki, de nem volt más dolgom, csak az, hogy leírjam azokat. Olyan tapasztalat volt ez, ami egészen új volt az életemben. Az utolsó mondat leírása után úgy éreztem, mintha ez az áradás megszűnt volna.

Este a feleségemmel másfél óra alatt sikerült letisztázni a nagy sietségben leírt mondatokat. Amikor felolvastuk gyermekeinknek, a kapott üzenet mélyen átjárt bennünket, bűnbánatra indított és egy mély, máig ható dicsőítést, örömöt fakasztott fel bennünk. Sajátos és különös dolog az, amikor egy több, mint húsz éve már az igehirdetés szolgálatában álló lelkipásztor (protestáns lelkipásztor), aki már tanulmányi ideje alatt is egész életét Jézusnak szenteli, egészen új módon, szokatlan világossággal találkozik, a lelki valóságok mélységének megtapasztalásával, s szívét szüntelenül betölti Jézus dicsérete. S ez magasztalást fakaszt benne, a hálaadás gyümölcsét az ajkain.

Szeretném leszögezni: feleségem és én éppolyan józanok maradtunk, mint annak előtte. A túlzott lelkesedés idegen tőlünk. De realisták vagyunk, s a Lélekben folytatott élet valósága még inkább azzá lett számunkra azon a július 16-i napon. Mert az akkor kapott üzenet három olyan területre világított rá és adott választ kérdéseimre, amelyek régóta foglalkoztattak, s amelyekben nem nyertem azidáig áttekintést.

Aztán csendes imádságban álltunk az Isten színe előtt, hogy mit is kell ezzel tennünk, hogy egyháza számára segítség legyen. A dologban két hozzám közel álló testvértől kértem tanácsot. Azt mondták, vissza ne tartsam, hanem szóljak róla. Ezt annál is inkább örömmel megtettem, mert az üzenet számunkra is biztatás, eligazítás és bátorítás volt. S most láthatom, hogy sokak számára jelentett segítséget. Már csak arra kérem az Urat tiszta szívből, hogy ezt az Ő dicsőségére munkálja. Nevemet nem írtam alá, hiszen nem tőlem van, de hálaadással és magasztalással kiállok mindazért, amit az Úr cselekedett. Neki legyen dicsőség! Én hiszem a bibliai ká-

nonban azt, hogy Isten Igéje tökéletes és befejezett. De azt is hiszem, hogy az Úr minden időben konkrét segítő útmutatásokat, bátorításokat ad, amelyek egybecsengenek az Igével. Ezt megtapasztaltam, s az a reménységem, hogy Önök is velünk együtt meglátják Isten cselekvését ebben a lelkileg olyan mozgalmas időben, amelyben most élünk, s dicsőítik a mi Urunkat, Jézust. Ez a magasztalás csordultig tölti el szívünket.

Így szól az Úr

Én vagyok az Úr, az élő, szent, örök Isten,
aki szeretlek téged, én népem, töretlen hűséggel.
Meglátogattalak;
jelenlétem jeleit adom neked,
ne légy vak, lásd meg azokat!
Én vagyok a szent és örök, aki a világot alkotta,
aki vezette Mózest és Ábrahámot,
aki megszólaltatta a prófétákat,
aki járt a földön, és jobban szenvedett, mint az egész emberiség együttvéve, mert én elvettem a bűnöket.
Én ma is olyan közel vagyok hozzátok,
mint a feltámadás után,
s Lelkem teljességét adtam a gyülekezetnek.

Ma is adom lelkem teljességét,
csak népem nem kész rá,
értelme megzavarta őt.
Választ Igém által akarok nekik adni,
de ők emberek után kutatnak, akik válaszokat írnak nekik.
Élő módon akarok szólni velük,
de ők a sírnál állnak,
s szavam pusztán emberi szó marad számukra.

Így szól az Úr, az Élő:

Vedd szívedre beszédemet!
Ne hagyj ott az oltárnál!
Igémet tűzként akarom benned látni,
mely élő jelenlétem örömében ég bennetek.
Azt akarom, hogy örüljetek jelenlétemnek!
Problémáitokat meg akarom oldani
és választ adni azokra, ha kerestek engem.
Azt akarom, hogy viharban és hullámok között is lássátok az utat,
és lássátok a jelzőtüzet, amit én teszek elétek.
Sőt titeket akarlak tűzjellé tenni,
ha csak rám hallgattok,
mert szavam minden kétség nélkül kötelező erejű számotokra.

Azt akarom, hogy tanuljátok Igémet,
éjjel és nappal éljen és égjen bennetek,
hogy vigasztaljon benneteket, s késztessen térdre hullani, hogy így magasztaljatok engem!
Az öröm szigetévé akarlak formálni titeket
a szomorúság tengerében.
Ott akarok lakni nálatok, imádságaitokban,
szavaitokban és gondolataitokban.

Azt akarom, hogy engedjétek magatokat általam vezetni!
Nem kívánom hosszú vitáitokat és ülésezéseiteket.
Azt akarom, kérdezzetek engem és én megfelelek nektek!
Keressetek Igémben engem, tanuljátok és éljétek meg,
s elnyeritek tőlem a bizonyosságot!
Hosszú üléseitek utálat előttem, s ugyanígy a hitetlenségetek.
Engedelmes népet kívánok, amelyet megáldhatok.
Én, az Úr, szeretlek téged, túláradóan szeretlek!
S ezzel a szeretettel túláradóan akarlak betölteni titeket,
jelenlétemmel, örömömmel, ha engedelmesek vagytok.
Minden érettem történő lemondás
az öröm új tüzét lobbantja lángra bennetek.

Gondoljatok azokra is, akik kormányoznak titeket.
Ne szűnjetek meg értük imádkozni!
Én vagyok az Isten, aki az ő Uruk is vagyok.
Én vagyok az Isten, aki érted igénybe veszem őket is, én népem.
Én vagyok az Úr, aki térdre kényszerítelek titeket imádkozni értük.
Én vagyok az Úr, aki elveszek tőletek minden félelmet, s általatok kinyilvánítom magamat.
Ne adjatok helyet a hitetlenségnek!
Beszéljetek rólam, az élő Istenről,
ne csak az egyházról!
Én akarok köztetek lenni, az Örök, a Szent,
aki tűzzel tölt meg titeket, amely örökké ég.
Magasztaljatok engem mindnyájan!

A köztetek élő betegeken is segíteni akarok,
gyógyítsátok meg őket - ne csak kórházaitokban!
Minden orvosság és ismeret tőlem van,
és ezért magasztalhattok engem.
Azt akarom, hogy az én erőmben tegyétek a betegekre kezeiteket,
hogy egészségesek legyenek testben és lélekben.
Ép népet kívánok, amely magasztal engem.
Meg akarom dicsőíteni magamat bennetek erőm által,
amely gyógyít testet és lelket.
Én akarom ezt cselekedni, a Szent.
Legyetek készen, ha cselekedni akarok.
A szent Isten előtt álltok, aki veletek van, mint egykor a felhőben és a tűzoszlopban.
Be akarlak tölteni benneteket Szentlelkemmel.

Most, ma, itt: legyetek erre készen!
Minden népnek jönni kell, kérdezni és sietni,
mert köztetek lát engem, én népem.

Az út szabad, az akadályokat én hárítom el.
Népem erőben vonul fel,
s előjönnek mindenfelől a népek
vagy megsötétednek s elhízott testük és önzésük
sötétségébe hullanak vissza.

Én vagyok a szent, aki mindezt megcselekszem.
Az út szabad. Itt az én országom, amely az
örökkévalóságban kiteljesedik.
Senki nem ragadhat ki kezeimből, még a sír sem.
Felnyitom sírjaitokat, hogy ne ismerjétek a halált.
Ne szomorkodjatok, ne aggódjatok,
az én kezemben vagytok!
Világosságban vagytok, s a világosság én vagyok!
Istenetek útján jártok.

Életetek az örökkévalóságban is dicsőítsen engem!
Az egész világot be kell töltenie dicsőségemnek!
Legyetek tűz, amit én gyújtok meg, világosság és
szabadítás a világnak,
nincs más üdvösség, én vagyok üdvösségetek,
aki egykor közöttetek voltam Galileában és
Jeruzsálemben,
s aki veletek vagyok minden percben az utolsó lélegzet-
vételig,
sőt az örökkévalóságig.
Magasztaljatok engem, Isteneteket szívetekben,
ajkatokkal, házasságotokban, családotokban,
a gyülekezetekben, minden helyen, ahol ég a tűz a
népek között, a szent tűz.
Legyetek szeretetem bástyái!
Végtelenül szeretlek benneteket!

J.S.H.

A szív gyógyítása

Az ellenségszeretetben nem arról van szó, hogy mi jobbnak tűnjünk fel, mint a másik ember, akit mi ellenségünkként jelölünk meg. Ez felülről lefelé való szeretet lenne, amely a másik embert valójában elítéli és megítéli. Akkor szeretetünket úgy tekintenénk, mint jótéteményt, amellyel a másik embert a mi nagy irgalmasságunkból és türelmünkből kifolyólag megajándékozzuk. Ha a másik ember ezt a szeretetet elhárítja, akkor vagy sértve érezzük magunkat vagy még inkább jogosnak érezzük ítélkezésünket.

Az ellenségszeretet további félreértése abban áll, hogy azt gondoljuk, képesek vagyunk ezt a saját erőnkből kiküzdeni.

Pedig csak Krisztus parancsát kell végső következményével együtt teljesíteni. De nagyon gyakran – különösen jámbor embereknél, akik azt állítják, hogy szeretik ellenségeiket – azt tapasztaljuk, hogy ezek az emberek agresszíveknek, hidegeknek, keményszívűeknek és valamiképpen emberteleneknek látszanak. Ha erősen elhatározzuk, hogy minden ember iránt barátságosnak kell lennünk, mert Krisztus ezt így mondja, akkor el kell nyomnunk magunkban mindazt a negatív érzést, ami éppúgy bennünk is megvan, mint másokban. És a keresztény felebaráti szeretet leple alatt az elnyomott érzések tovább lázítanak és rosszkedvben, érzelmi hidegségben, érzékenységben és farizeusi keményszívűségben mutatkoznak meg. A nagy erényességtől egyáltalán nem vesszük észre, hogy indulataink mennyire bolonddá tesznek minket.

C. G. Jung beszél a *„nagyon is erényesek ismert rosszkedvéről és ingerlékenységéről"*. Az ilyen „erényesnek" az ellenségszeretete nem képes az ellenséget magának megnyerni, hanem csak további agressziókat kelt benne, mert számára ennyi sok erény gyanúsnak tűnik és érzi a mögötte elrejtett visszautasítást. Hát akkor egyáltalában hogyan lehetséges az ellenségszeretet?

Az ellenséget csak akkor tudjuk úgy szeretni, ahogyan Krisztus ezt megkívánja tőlünk, ha engedjük, hogy mi magunkat is megragadjon és átalakítson Krisztus szeretete és ha átengedjük magunkon Krisztus szeretetét.

Az ellenségszeretetnél arról van szó, hogy Isten szeretetét magunkba beengedjük és Isten szeretetét önmagunkon keresztül az emberekre árasztjuk. Az ilyen szeretet meg tudja gyógyítani az ellenséget. Aki megkísérli, hogy Isten szeretete számára áthatolhatóvá váljék, annak legelőször is teljesen önzetlenné kell lennie. Fel kell adnia a saját gőgjét, azt a tudatot, mintha ő valami nagyot tenne. Először önmagát kell Isten szeretete számára megnyitni, engedni, hogy az megajándékozza, alázatosan elismerni, hogy egyedül ő maga képtelen a szeretetre. **Csak akkor tudjuk az ellenséget szeretni, ha Isten szeretete áthatott és átalakított minket.**

Silvanus sztarec számára az ellenségszeretet egy jele annak, hogy Isten kegyelme és Isten szeretete bennünk van és hogy megértettük, mi Isten szeretete. A sztarec ismételten megvallja, hogy Istennek magának kell bennünket erre a szeretetre elvezetnie, miközben Szentlelkét ajándékozza nekünk.

Ez olyan szeretet, amelyet mi nem tudunk mint erényt kiküzdeni, hanem szeretet, amely Isten minden ember iránti túláradó szeretetének megtapasztalásából fakad. Világítsa ezt meg Silvanus sztarec néhány mondata:

»Aki nem szereti ellenségeit, nem fogja megízlelni a Szentlélek édességét. Mert az Úr maga tanít bennünket, hogy szeressük ellenségeinket, érezzünk és szenvedjünk velük együtt, mint a mi saját gyermekeinkkel. Ha másokról elítélőleg gondolkodsz, ez azt mutatja, hogy egy gonosz lélek van benned, aki belédönti felebarátaidról a gonosz gondolatokat... Az Úr akarja, hogy szeressük felebarátunkat. És ha megfontolod, hogy az Úr szereti őt, akkor tudod, hogy az Ő szeretete veled is van. Aki részvéttel van minden teremtmény iránt és ellenségeit is szereti, önmagát pedig, mint a legkisebbet tekinti, azzal van a Szentlélek kegyelme. Az Úr tanított engem arra, hogy szeressem ellenségeimet. Kegyelem nélkül nem tudnánk ellenségeinket szeretni. Aki azonban ezt a szeretetet a Szentlélek által megtanulta, az képes még a gonosz lelkeket is sajnálni, mert ők elszakadtak a Jótól és elvesztették az alázatot és Isten szeretetét. Kérlek titeket, testvérek, próbáljátok ezt meg! Ha valaki megsért, megrágalmaz benneteket, vagy elvesz valamit, ami a tiétek, még ha az Egyház üldözője is – imádkozzatok Istenhez és mondjátok: „Uram, mi mindnyájan a Te teremtményeid vagyunk, könyörülj szolgádon és irányítsd szívét a bűnbánat felé!" Akkor érezni fogod lelkedben a kegyelmet. Biztos, hogy kezdetben kényszeríteni kell magadat, hogy ellenségeidet szeressed, de az Úr, aki látja jóakaratodat, mindenben segíteni fog neked és a tapasztalat maga meg fogja neked mutatni az utat. De aki gonoszat eszel ki ellenségeivel szemben, az nem fogja Istent felismerni.«

Ha megnyílnánk Isten szeretetének és szeretetét továbbajándékoznánk, akkor a másik ember meggyógyulna ebben a szeretetben. Belőlünk gyógyító sugárzás indulna ki, mert maga Isten Lelke áradhatna ki általunk. Minden embernek megvan a maga kisugárzása. Némelyek mellett egészen hideget érzünk, ha a közelébe jutunk, másokkal jól érezzük magunkat, béke árad belőlük, az ember azt tapasztalja, hogy jobban megy neki, könnyebben tud lélegezni, hogy álarc nélkül élhet a közelükben. Ilyen atmoszférában egészségessé lehet válni. Felelősek vagyunk az atmoszféráért, amit terjesztünk.

Hogy pozitív vagy negatív kisugárzásunk van-e, az nem pusztán a temperamentumunktól és képességeinktől függ, hanem attól, milyen tágra nyitottuk meg magunkat Isten gyógyító szeretetének. Isten szeretetétől körülfogva a másik ember is ki tud saját magával engesztelődni és így meggyógyulni.

Felelősek vagyunk azért, hogy az emberek környezetünkben ne váljanak beteggé, hanem meggyógyuljanak!

Így köti Benedek lelkére az apátnak, hogy a pásztor hibájának róják fel, ha a gazda bármi tekintetben a kelleténél kevesebb hasznot talál juhaiban.

Általunk, illetve Isten szeretete által, amely rajtunk keresztül ér el ellenségeinkhez, bontakozzék ki bennük a pozitívum és gyógyuljanak be sebeik és megsebzettségeik.

Hogy egy embernek a pozitív kisugárzása hogyan képes a másik embert meggyógyítani, ezt megmutatja a két szerzetesatya, Makarios és Antal:

»A nagy Makarios atyáról beszélik, hogy ő – mint ez az Írásban áll –, mint Isten volt a földön (Zsolt 82,6). Mert amint Isten a világot védőleg betakarja, úgy takarta el Makarios atya a gyengeségeket, amelyeket látott, mintha nem is látná, és amit hallott, mintha nem is halland.«

És Antal életrajzában olvassuk:

»Valóban, olyan volt, mint egy orvos, akit Isten Egyiptom országának ajándékozott. Mert ki jött hozzá szomorúan és nem tért haza örömmel? És ki jött halottaiért sírva és nem felejtette el azonnal szenvedését? Ki jött haraggal, anélkül, hogy barátságra át ne hangolódott volna? Ki jött hozzá szegényen és csüggedten és őt látva és hallva ne vetette volna meg a gazdagságot és vigasztalódott meg szegénységében? Ha egy szerzetes hanyag volt és hozzá ment, nem lett-e azután még kitartóbb? Melyik fiatal ember jött fel a hegyre és Antalt látva nem tagadta meg azonnal az élvezeteket és szerette meg a mértékletességet? Ki jött hozzá, démontól gyötörve és ne talált volna nyugalmat? Ki jött kétségektől kínozva és nem nyugodott meg lelkében?«

Ezek olyan szentek példái, akiknek a szeretete elég erős volt ahhoz, hogy embereket meggyógyítson. A gyógyító kisugárzás nem született velük, hanem önmagukkal való hosszú és intenzív küzdelem eredménye lett és saját hibás magatartásukkal való kemény küzdelmüké. Sokat kellett imádkozniuk, míg Isten szeretete számára olyan áthatolhatóak lettek, hogy mások ettől meggyógyultak. A szentek erkölcsi nagysága és eszménye azonban nem szolgálhat számunkra mentségül, hogy nekünk egyáltalán ne kellene a gyógyító szeretet útjára lépnünk. A szerzetesatyák nekünk is mutatják az utat, az irányt, amerre mennünk kell. Mindenesetre sok türelmet igényel ezen az úton járni, különösen akkor, ha minden szeretet-kísérletünk ellenére semmi se változik körülöttünk, az embertársak pedig nemhogy egészségesebbek, de egészségtelenebbé válni látszanak. A szeretet útja, ahogyan azt Makarios és Antal járták, a saját szívünk megváltoztatásán megy át. **Először önmagunkban kell sok mindent meggyógyítani, míg képessé válunk oly önzetlenül szeretni, hogy szeretetünk másokat meggyógyíthasson!**

A. Grün

AZ IDŐK JELEI

„Amikor mindezt látjátok, tudjátok meg ti is, hogy közel van már (a vég), az ajtóban." (Mt 24,33)

„Tudd meg, hogy a végső napokban veszedelmes idők következnek. Az emberek önzők lesznek, kapzsik, kérkedők, kevélyek, szitkozódók, szüleiknek engedetlenek, hálátlanok, istentelenek, szeretetlenek, összeférhetetlenek, rágalmazók, mértéktelenek, kegyetlenek, lelketlenek, árulók, vakmerők és fölfuvalkodottak. Inkább a gyönyört keresik majd, mint az Istent. Az istenfélelem látszatát keltik, de a lényegét megtagadják. Kerüld az ilyeneket." (2Tim 3,1-5)

Néhány évszázaddal ezelőtt egy-egy pestisjárvány vagy háború egyesekből azt a gondolatot váltotta ki, hogy itt van a világ vége. A tudatlanság és a jámbor képzelet szülte akkor ezeket a hamis gondolatokat. De ma már más a helyzet!

Elismert tudósok, mint Konrád Lorenz (Az emberiség nyolc halálos bűne), vagy Erich Fromm (Birtokolni vagy létezni?) kifejezetten arról írnak, hogy az emberiség a biztos pusztulás felé halad. Nem is a ködös távolba helyezik a véget, hanem 10-15 év múlva. (Félre ne értsük, nem a világ végéről van szó, hanem egy hatalmas összeomlásról, amit végső időnek mondanak.) Beszélnek a környezet szennyeződéséről, a túlnépesedésről, erdők pusztulásáról, nukleáris fegyverek terjedéséről, az ózonréteg elvékonyodásáról, váratlan és gyógyíthatatlan betegségek terjedéséről, éhínségről, háborúkról, a társadalom teljes irányíthatatlanságáról, a szívek elhidegüléséről, stb – mint a katasztrófa kiváltó okairól.

MI TÖRTÉNIK KÖRÜLÖTTÜNK?

Fényes nappal embereket kirabolnak... tízéves lányok teherbe esnek... kézigránátokat helyeznek autók alá, üzletek elé; egymásra lövöldöznek... a gyermekpornográfia ugrásszerűen megnövekedett... az abortusz teljesen legalizálva lett... népszerűsítik az euthanáziát... gyermekeket brutálisan vernek... milliárdos csalásokat követnek el... diszkókban és iskolákban kábítószert osztogatnak... stb.

Ha valaki az erkölcs nevében felszólal, azonnal megtámadják, mint aki a „másságot" nem fogadja el... Pedig őseink az ország jólétét az igazsághoz és az erkölcshöz kapcsolták: jelenleg ezt az alapállást teljesen elutasítják.

Megváltozott az emberek gondolkodásmódja?

Valami különös történik itt, Európában. Az emberek kezdenek másként gondolkodni a hazájukról. A század elején arról szóltak a marxista ideológusok, hogy alá kell ásni az Istenbe vetett hitet és a hozzá kapcsolódó erkölcsi normákat. Ha ez sikerül, a hatalom félig a kezükben lesz. A marxizmus mint ideológia megbukott, de

az általa elindított folyamat tovább tart. Ki tudja megmondani, miért?

Az abortusz elterjedése

Az európai és amerikai államokban együttvéve évente tízmillió fölötti az abortuszok száma. Öt év alatt annyi az abortuszok száma, mint a második világháború összes halottja. Mivel minden bűnnek szellemi-lelki következménye van, beláthatatlan, mi lesz ennek is a következménye. Ki tudja, hány édesanya sír fel éjszakánként, álmában halott gyermekét ölelve? Ki tudja fölmérni, hogy a megtagadott anyaság mennyi lelki törés, belső feszültség, testi betegség és fájdalom okozója?

A gyermekekkel szembeni brutális magatartás, elutasítás, vagy a gyermektől való menekülés vajon nem ennek a következménye-e?

Vajon felbomlik a család?

Vagy már talán fel is bomlott? Divat lett a többszöri házasodás. A gyermekek 50%-a már nem tudja, mit jelent a család. Az apa, anya változó személye bizonytalanná tette világképüket. Nem is beszélve arról, amikor a gyermeket egyszerűen odaadják a nagyszülőknek vagy a nagynéninek, mert teher, mert „sok most a munka, majd egyszer visszavesszük..." (mint valami csomagot). Ezzel maradandó károsodást okoznak a gyermeknek, amit egy életen keresztül hordoz. Egyre ritkább a szeretetteljes, meleg családi légkör, amelyben a szülők önfeláldozó szeretettel egy életen át segítik gyermekeiket.

A bűnözés terjedése

A médiák minden évben beszámolnak arról, hogy a bűnözés ugrásszerűen megnövekedett az előző évhez képest. Németországban hatmillió bűncselekményt jelentettek be egyetlen év alatt! Borisz Jelcin katonai járőröket akar a nagyvárosokba vezényelni a rohamosan terjedő bűnözés megfékezésére. Az Egyesült Államokban ugyancsak rekordot ért a bűnözés (gyilkosságok, rablás, szexuális bűncselekmények). Az egyik fővárosi középiskolában megkérdezte a riporter a diákokat, hogy mennyire tartják bűnnek a hazugságot, a csalást és a lopást. Nevettek egyet és azt mondták: „Jó kaland."

Meddig mehet ez így tovább? Nem érzed, hogy mennyire bizonytalanná lett a civilizáció? Amikor a legalapvetőbb normák is megrendülnek, nem lehet könnyelműen legyinteni, hogy „majd csak lesz valahogy!"

Az alkohol és a kábítószer terjedése

Néhány évtizeddel ezelőtt volt egy szűk embercsoport, amelyik rendszeresen élt a kábítószerrel. A drog ma már minden életkort és határt áttört. A legfiatalabbak – a 15 évesek – a diszkókban kezdik. Egyiküket megkérdezte a riporter: „Mennyibe kerül?" „Napi 1000 forintba" – és ez még csak a kezdet. Az összeg – egy adag ára – folyamatosan növekszik és az egész szervezet a rabjává válik. Kicsit olcsóbb, de ugyanolyan romboló hatású az alkohol is. Vendéglőben és családi otthonokban egyre töményebben és egyre pusztítóbb formában élvezik. Néhányan szeretnének kiszabadulni rabságából és fájdalmasan tapasztalják, nincs elég segítő intézmény, szakember, aki végigkísérné a szabadulás nehéz útját. Elindulnak, de egy-két hét után visszaesnek. Néha elég egy rossz hangulat, visszautasítás és újra menekülnek az alkoholhoz, hogy feledni tudjanak. A fizikai lét pusztulása mellett a legfájdalmasabb a lélek leromlása, teljes elsötétedése. A kábítószeresben és az alkoholistában megszűnik az igény a természetfölöttire, a jobb létre. Teljessé válik benne a kétségbeesés és a közömbösség. Ez a pokol.

A szexualitás korláttalansága

Az úgynevezett szexuális forradalom feje tetejére állította a világot. A szexpartnerek váltogatásának, a homoszexualitásnak és a házasságon kívüli szexuális élet minden formájának ősi tilalmait egyik napról a másikra kidobták az ablakon. Ez törvényszerűen magával hozta az AIDS és sok más, szexuális úton terjedő betegség számarányának növekedését. „Nekem ne mondja meg senki, hogy mi a jó és mi a rossz! Majd én eldöntöm!" – hangoztatják sokan. Az ilyen ember önmagát bálványozza és döntésének egyre szomorúbbak a következményei. Akik Istent kitörölték a gondolataikból, azok megtapasztalták az ördögi szellemiség pusztító erejét.

A homoszexualitás, a leszbikusság, a szado-mazochizmus, a vérfertőzés, a gyermekekkel való fajtalankodás, az állatokkal való fajtalankodás néhány évtizeddel ezelőtt deviánsnak tűnt, vagy legalábbis úgy minősítették, mint ami a társadalom számára elfogadhatatlan – ma pedig már elfogadhatóként és nagy élmények lehetőségeként tüntetik fel ezeket. A többség fölkapja a fejét, ha valaki tiltakozni mer ellenük.

Vég nélkül lehetne még sorolni az elszomorító jelenségeket, de talán ennyi is elég, hogy felismerjük, hova jutott a mi nagyszerű civilizációnk. A Szentírás mindezt előre megmondta! Pál erről írt Timóteusnak (2Tim 3,1-5) és Jézus is ezekről a napokról beszélt. Mindennek meg kell történnie „az utolsó napokban", „a végső időkben", s ezután jön el a világméretű nyomorúság és válság ideje. Mindezek a jelenségek az emberiség ítéletét siettetik. Az ítélet fájdalmas és elszomorító lesz! Két dolog biztos: **az idő rövid és minden lehetőséget meg kell ragadni menteni az embereket!** Ám ha elöntené szívedet a szomorúság és a kétségbeesés a romlás láttán, **ne félj, mert Jézus veled van! Az Ő szíve a menedék, hogy megerősödj és megvigasztalódj!**

Egresi István

Szomjazzátok a Lélek teljességét!

„Ahogy a szarvasüsző a forrás vizére kívánkozik, úgy vágyakozik a lelkem utánad, Uram." (Zsolt 42,2)

Jézus egyértelműen megmondta apostolainak, hogy a Szentlélek befogadása nélkül el se induljanak küldetésük teljesítésére, mert úgy eleve reménytelen minden.

„Maradjatok a városban, amíg erő nem tölt el a magasságból titeket" (Lk 24,49).

Amit nekik mondott, az minden kereszténynek szól. Eleve reménytelen minden próbálkozás az Evangélium szerinti élet vállalására – a Szentlélek nélkül!

Ha növekedni akarsz lelkileg, ha bátor, örömteli keresztény akarsz lenni, ennek kulcsa a Szentlélek!

A Lélek ad erőt, hogy elszakadj súlyos bűneidtől, a Lélek ad vágyat, hogy keresd az Istent. A nagy probléma ezen az úton az, hogy miért állsz meg a kezdő lépéseknél, miért nem keresed a Lélek teljességét? Miért esel vissza mindig, újra és újra az elindulás, a kezdet állapotába?

A teljes odaadás hiánya

Ahhoz, hogy ezt pontosan megérthessük, induljunk ki a megtérés előtti bűnös állapotból. Aki halálos bűnben él, abban csak egy természet uralkodik, a „régi ember" – ahogy Szent Pál írja –, aki halott (a bűn miatt). Nincs Istentől való élete. Önző élete van, „testi" életet él és csak abban él. A Lélek szeretne ugyan munkálkodni vele együtt, de nem lakhat benne, mert a Lélek csak ott van, ahol Krisztus van! Aki pedig nem fogadta be Krisztust, ott nincs jelen Krisztus Lelke! **Mihelyt a bűnös megbánja és elveti bűneit, ugyanakkor hittel elfogadja Jézust, mint Isten Fiát, aki meghalt érte a kereszten és megszabadította őt – csodálatos változás megy végbe benne.** Mi történik? A bűnös újjászületik, „felülről" születik Istentől, a Szentlélektől. Új élet költözik belé, Istenben való élet. Olyan valaminek jut a birtokába, aminek eddig híján volt – új természet költözik belé: *„A régi tovatűnt, lám valami új valósult meg"* (2Kor 5,17).

Mit jelent ez a szó „tovatűnt"? Vajon amikor a Szentlélek betér hozzá, végérvényesen eltűnik a „régi ember"? Sajnos nem. Mert ha ez történne, akkor a Lélek teljessége maradandó lenne benne. A Lélek véglegesen birtokába vette volna az embert. A „régi ember" visszavonul, ott van a gyökérzetben és várja, hogy újra erőre kapjon. Ezért írja Pál, hogy az új ember *„más törvényt"* tapasztal tagjaiban, amely küzd az új élet törvénye ellen. Melyik törvény kerül uralkodói pozícióba?

Az alapkérdés a megtérés után nem az, hogy hogyan vegyed a Szentlelket, mert hiszen benned van, hanem az, hogy hogyan adjad magadat Neki tökéletesen. **Mert Jézus azért jött, hogy Te az Övé lehess!** Azért jött, hogy *„bőségben legyen"* benned az isteni élet (Jn 10,10)!

Az előbbi kérdésre logikus a válasz: **az ember mindig azzal telik meg, aminek egészen odaadja magát**. Ha a bűnnek adja magát, akkor telve lesz a bűnnel; ha a Léleknek adja magát, akkor telve lesz a Szentlélekkel. Szabadon választhatsz! Annyira és úgy jön be hozzád a Lélek, amennyire és ahogyan megnyitod magadat előtte!

Képzeld el – Avilai Teréz után –, hogy a szíved egy hatalmas várkastély, sok-sok szobával. Ha sokáig nem lakják a kastélyt, ellepik a férgek és romlott lesz a levegő. Ha aztán egyszer eljössz – mint a vár ura – és kinyitod az egyik szoba ablakát, beengeded a friss levegőt, kitakarítod, rendbe teszed – egész jól érzed magad benne. De mi lesz a többi szobával? A friss levegő csak akkor tudja az egész kastélyt átjárni, ha minden szoba ablaka megnyílik.

Így van ez a Szentlélekkel is! Igaz, hogy a Lélek minden hívő ember szívébe betér, aki bűnbánatot tart, de meddig marad ott? Mennyire képes működni, új életet teremteni? Amennyire az ember átadja magát Neki!

Ha zárva tart előtte bármit is, ha van életének egy területe, ahol a test uralkodik (harag, mértéktelenség, divat, szex, hatalomvágy, pénzvágy, stb.), akkor a Lélek teljessége nem tud kiáradni. Így előáll a szomorú valóság, hogy a Szentlélek kiáradása után önző énünk előretör és átveszi a vezetést. Mivel nem teljes az odaadásunk,

lehetővé tesszük, hogy régi emberünk visszajöjjön és uralkodjon.

Aki megtapasztalta már természetének keménységét, Isten elleni rejtett lázadásait, önző gondolkodását, a Lélek gyümölcseinek megsemmisülését, a heves ellenállást a teljes odaadással szemben – az tudja, miről van szó. Az tudja, miért olyan nehéz a Lélek teljességében élni.

A megoldás egyszerűnek tűnik: ne halogassa odaadását, mondjon igent most és kész. Sajnos nem kész, mert az odaadás nem szavakon múlik. Értelmünk, érzelmeink, akaratunk alárendelésén. A Szentlélek segít, megízlelteti velünk Isten édességét. **De a mindennapi harcot neked kell vállalni, hogy mindennap alárendeld Istennek érzelmeidet, akaratodat és értelmedet!**

Az ördög és a világ minden eszközt felhasznál, hogy ez ne sikerüljön. Előcsalogatja hiúságodat, felkorbácsolja szexuális vágyadat, ösztönzi hatalom- és sikeréhségedet, minden lépésed elé csapdát állít; felbosszant és haragra ingerel, szomorúságba hajszol és félelmeket ébreszt. **Mindent megtesz, hogy oda ne add magad Istennek egészen, mert akkor életedben fellángol a tűz és sokaknak fogsz világítani.** Bevehetetlen vár lesz a lelked, amely előtt a gonoszság támadásai összeomlanak!

Meg kell még azt is említeni, hogy az ember nagyon ravasz. Azt gondolja, át tudja ejteni az Urat. Nem adja magát egészen oda, de növeli a vallásos cselekedeteit. Naponta olvassa a Bibliát, zsolozsmázik, szeretettel szól családtagjaihoz, minden szentmisén áldozik. Ez mind nagyon szép, de ez mind csupán eszköz. **A belső odaadást semmiféle vallásos gyakorlattal nem lehet helyettesíteni!** A Szentlélek nem ezekből jön hozzád, hanem Istentől! Ha nem adod át magad teljesen, fenntartás nélkül Istennek, nem részesülhetsz Lelkének teljességében! Fél szívvel Jézus nem tud mit csinálni, Neki az egész kell!

Az apostolok a kereszt alatt élték át az odaadást. Lemondtak az Isten Országának világi elképzeléseiről. Rájöttek, hogy nem lehetnek királyfiak már. A Lélekáradás előtti tíz nap imádságos együttléte alatt kiforrott bennük a teljes átadás. Amikor a Lélek eljött, a szívüket teljesen fel tudta gyújtani.

A szentek életéből is kiolvasható az a belső csoda, ami az apostolokkal történt. Árpádházi Szent Erzsébet, amikor elveszítette férjét, minden földi támasztékát elveszítette. Az ellenséges rokonok, akik nem jó szemmel nézték a szegények iránti szeretetét, hamarosan kitették a palotából. Erzsébet kiutasítva, megalázva, a hideg éjszakában elkezdte énekelni a hálaadó himnuszt, a Te Deum-ot. Isten szeretete teljesen betöltötte a szívét. De lehetne még szólni a szent életű Teréz anyáról és még sokakról, akik felismerték a teljes odaadás fontosságát, és így az Úr hatalmas dolgokat cselekedett általuk. Életük olyan lett, mint a „hegyre épült város", sokaknak utat mutattak, akik így megtalálták az Urat.

A teljes odaadás elleni védekezés azért érthetetlen, mert lelke mélyén minden ember vágyakozik rá. Sejti, hogy ebből mérhetetlen öröm és béke fakad. Miért nem teszi akkor meg? Azért mert bűnös? Itt fedezheted fel, hogy milyen hatalmas sebet okozott a szíveden az áteredő bűn! **Az áteredő bűnnel a sátán lerombolta a bizalom hídját, amelyen az ember szabadon közlekedhetett Isten felé.** Az áteredő bűn óta érzi az ember azt, hogy Isten a „túl-oldalon" van. „Kiszámíthatatlan." Az ember félti magát Tőle, ezért csak annyira adja oda magát Neki, hogy bármikor visszaléphessen. Az önző „én" tiltakozik az ellen a lépés ellen, ami halálát jelentené. Nehéz kimondani azt – Szent Ignác után –, hogy **végy el tőlem mindent amim van és ami vagyok és add meg mindazt, ami segít Feléd!** De ha valaki mégis kimondja, sőt még dicsőséget és hálát is tud mondani az Úrnak azért, hogy mindent elvesz tőle, ami gátolja a teljes önátadást – akkor boldog lesz, mert megtalálja azt az utat, amire a Lélek vezetni akarja!

A felelősség nálad van!

Az emberi kapcsolatokban is megtapasztalható ez a jelenség. A szerelmes fiúnak hiába mondja a lány: „neked adom a pénzem, a házam, az autóm." Ő akkor is azt válaszolná: „nekem a szíved kell! Minden másnak csak úgy van értelme, ha nekem adod a szívedet!" Így áll Isten is az emberhez! Hiába *„ossza el bár egész vagyonát a szegényeknek"* (1Kor 13,3), hiába imádkozik, böjtöl – a Lélek teljessége távol marad tőle. Ezért volt szomorú a gazdag ifjú (Lk 18,23), mert nem tudta szívét odaadni Jézusnak, pedig pont erre vágyakozott. Ezt élte át Ábrahám is, amikor Isten a szívét kérte tőle. Nem Izsák kellett az Úrnak, hanem az a szív, amely minden erejével a kedves gyermeken csüngött. Hatalmas harcot vívott Ábrahám, amiből győztesen került ki. Az Úr lett számára újra az első és így alkalmas lett a küldetésre, amely a nép atyjává tette.

Mi lett volna, ha Ábrahám azt mondja: „fiamat nem adom, de egy órával többet imádkozom helyette"? Az Úr nem fogadta volna el.

Ne akard becsapni az Urat! Mert Isten nem adhatja Lelkének teljességét és erejét annak, aki nem akarja teljesen Neki adni az életét!

Az Atya teljesen odaadta nekünk Fiát, Jézust. A Fiú teljesen odaadta magát az Atyának értettünk a kereszten. Ezt várja tőled is!

A felelősség nálad van! Az Atya neked akarja adni Lelkének teljességét, sok örömöt, belső gazdagságot, az Ő isteni életében való részesedést, boldogságot, a karizmák sokféleségét. Mindezt olyan mértékben korlátozod, amilyen mértékben megtagadod a teljes odaadást! Mennél teljesebben Jézusnak adod vágyaidat, idődet, képességeidet, a veled történő eseményeket, a veled kapcsolatban álló embereket, anyagi javaidat, jövődet, egészségedet, stb, annál jobban megtapasztalod a Lélek teljességét.

Ha elmulasztod életed odaadását, nem tehetsz szemrehányást az Úrnak, hogy miért távolodott el tőled (hiszen te távolodtál el Tőle); nincs jogod a zúgolódáshoz, hogy miért nem működik benned a Szentlélek hatékonyabban (hiszen te vagy az, aki nem engeded, hogy hatékonyan működjék); nem mondhatod, miért nincs benned több az örömből (hiszen te korlátozod Isten örömteli életét, hogy kibontakozzon benned). Isten mindent megtesz, a kereszten is meghal érted, de azt nem tudja elvégezni helyetted, amit neked kell megtenned! **Csak te adhatod magadat oda Neki a szabadság és a hit lendületével!**

Gondold el, egyik oldalon van egy szép, Istennel kapcsolatban álló élet, amely hatékonyságában messze felülmúl minden emberileg elképzelhetőt – a másik oldalon egy gyenge, hatástalan, örömtelen, Istentől távol álló élet. A te szabad döntésedtől függ, hogy melyik lesz a tiéd! **Micsoda lehetőség! Király lehetsz vagy rabszolga! Melyiket választod?**

Amikor a hetvenkét tanítvány visszajött szabadító, gyógyító útjáról, Jézus felujjongott a Szentlélekben, mert látta, hogy a „kicsinyek" részesültek az Atya titkaiban (Lk 10,21), a hit titkaiban. Miért ujjongott föl Jézus? Mert a tanítványok teljes bizalommal átadták magukat Neki. Elküldte őket gyógyítani és szabadítani. Nem volt előttük más példa, mint Jézusé. Így hát azt tették, amit Nála láttak: a betegekre tették a kezüket és azt mondták: **„Jézus nevében gyógyulj meg!"** – és a betegek meggyógyultak. Az ördögtől megszállottakra tették a kezüket és azt mondták: **„Ördög, takarodj ki ebből az emberből, Jézus nevében!"** – és azok megszabadultak.

Jézus ma is „felujjong a Szentlélekben" és hálát ad az Atyának valahányszor látja tanítványainak az odaadását! **Így épül fel Isten Országa – az odaadó szívekből!**

Katona István

URAM, LOBBANTS LÁNGRA MINKET!

Kint ülök otthon a kertben. Sötét van, nem lát más, csak az Isten. Hálát próbálok adni: De jó Uram, hogy vagy, hogy mégis vagy! Hogy ennyire az enyém vagy! Rájövök, hogy nem hittem igazán. S ekkor fásultságomba, közönyömbe belobbant a TŰZ, a Szentlélek TÜZE.

„Mi ez a TŰZ?" – volt olvasható az országszerte megjelent plakátokon. Megtudtuk: evangelizáció, katolikus evangelizáció. (Ötven év után az első ilyen nagy, katolikus rendezvény kimondottan evangelizációs céllal.) Híres nevek: Ralph Martin, a Word of God amerikai közösség vezetője, ismert lelki ember: Michael Scanlan, szintén jól ismert karizmatikus vezető, az amerikai Stubenville Ferences Egyetem rektora. Ann Shields nővér, törékeny alakja nálunk kevéssé ismert. Komoly, érzékeny lelki ember, egy szerzetesközösség vezetője. Végül pedig Peter Herbeck, aki már többször járt Budapesten, és akinek sodró erejű, tüzes buzdításai mindig élményt jelentenek.

Evangelizálni jöttek tehát, három nagy találkozó segítségével – tudósított a plakát – Miskolcon, Pécsett és Budapesten. **Mi maradt utánuk?** Kétségtelenül TŰZ. Nagyon sok emberben, bennem is. Megpróbálom megosztani veletek, miért.

Felejthetetlen képek

Síró, öreg nénik, akikért talán életükben először imádkoznak kézrátétellel, akik talán először tapasztalják meg, hogy Isten kézzel foghatóan – foghatóan – itt van köztünk: gyógyít, szeret, magához ölel.

Emberek, akik 30 éve távol voltak az Egyháztól, most újra Jézushoz akarnak jönni. Megszállottak megszabadulnak, stb. Igen, patetikusan hangzik, de igaz – életre kelt köztünk az Evangélium. **Itt volt Jézus, Ő volt a FIRE** (a TŰZ) és a **FIRE TEAM** (az amerikaiak szolgáló csoportja) is Ő volt, mert Ő volt bennünk, mindannyiunkban.

Mi volt ez a TŰZ?

Három, több ezres tömeg előtt tartott evangelizációs találkozó az ország három nagyvárosában. A sokszor 8-10 órát is kitöltő találkozók a városok sportcsarnokaiban kerültek megrendezésre 2000-3000 ember előtt. Budapesten olyan nagy volt az érdeklődés, hogy a 3000 ember után jött 1000 ember részére külső helyszínen „külön találkozót" tartottak – a Körcsarnokban zajló eseményeket óriás képernyők és hangszórók segítségével a kint rekedtek számára is követhetővé tették. A szolgáló testvérek itt ugyanúgy előadtak, imádkoztak az emberekért, mint odabent. Többen itt kint nyerték el a nyelvek adományát!

Minden egyes találkozón négy előadás hangzott el. Ralph Martin, aki az első előadást tartotta, főként a **Jézustól még távol lévőkhöz** fordult. Üzenetének lényege az volt, hogy mi magyarok hiába vártuk Nyugatról a szabadságot, az nem jött el. Új, nyomorultabb szolgaság jött el: a test kielégítése vágyának szolgasága, a megkötözöttségek meghatványozódása. Csak az élő Jézus hozhatja el Isten gyermekeinek a valódi szabadságot – hangsúlyozta Ralph. Beszédén érezhető volt a Lélek kenete.

Az előadás után amerikai és magyar testvérek imacsoportjai imádkoztak azokért, akiket megérintett az előadás témája. (Egyébként minden előadást ilyen imalehetőség követett.)

Ann Shields az **Ige ismeretének** fontosságáról és az őszinte bűnbánatról beszélt, Michael Scanlan atya pedig **a Szentlélek szerepéről**, illetve **a Szentlélek-keresztség jelentőségéről az életünkben**. Végül Peter Herbeck sodró erejű beszédei ezúttal is sokakat érintettek meg. Ő azt hangsúlyozta, hogy ez az Egyház, amelyet a sátán „megrostált" és megkínzott, ébredezik. Beszélt **az új evangelizáció hajnaláról és a laikusok fontos szerepéről az új evangelizációban**. *„Hatalmas dolgokat cselekszik az Úr világszerte"* – mondta Herbeck. Valamelyik afrikai országban egy pap elhatározta, hogy Szentlélek-szemináriumot tart. Hatezren jelentkeztek!!! Egy másik, harmadik világbeli országban egy világi katolikus férfi úgy érezte, hogy a Lélek arra hívja, hogy hirdesse az Evangéliumot egy távoli hegyekben élő törzsnek. Huszonötezren tértek meg! Indiában olyan sokan érdeklődnek a kereszténység iránt, hogy egy nagy indiai városban egy 40.000 főt befogadó lelkigyakorlatos centrumot kellett építeni, hogy el tudják helyezni a jelentkezőket.

„Az Úr felékesíti jegyesét, életet lehel Egyházába" – mondja a hozzánk küldött „próféta". *„Küldetésünk van ebben a világban"* – hangsúlyozza Herbeck. A kétezredik év jubileumi év – hirdette meg II. János Pál pápa. A jubileum az adósságtól, az ítélettől, a fogságból való megszabadulást jelentette a zsidó nép életében. Most is, ennek a közelgő jubileumnak az idején, az Úr szabadítani akar, fogságból, vakságból, ítélet alól. Most akar szabadítani – Téged! Nem érdekes a depresszió, a szegénység. Jézus él! Neki hatalma van életünk megszabadítására. Nemcsak Peter szavaiban van nagy erő, érezhető, hogy maga az Úr van jelen a teremben. Sokan kérnek imádságot, sokan sírnak.

S az evangelizáció során **rendkívüli események** is történnek. Mintha csak Peter szavait igazolná, egy vak kislány ima hatására visszakapja a látását Pécsett. Isten Szentlelke működésének a jele az is, hogy – szintén Pécsett – még a találkozó előtti napon, amikor az amerikai csoport még csak „felméri" a sportcsarnokot és a gonosz lélek megkötözéséért imádkozik a helyszínen, az imádkozókhoz hirtelen odalép egy eddig távolabb álló, idős férfi és imát kér szabadulásáért. Ötven éve foglalkozik fekete mágiával, derül ki róla később.

Másnap egy idősebb cigányasszony fölött is imát mond egy amerikai testvér. *„Ismerd el, hogy Jézus az Úr!"* – szólította fel az asszonyban lakozó sötét erőket az amerikai. Az asszony, aki mellett nincs tolmács, és aki valószínűleg egy szót se beszél angolul, hirtelen térdre esik. Drámai jelenet. *„Hajolj meg az Úr előtt"* – mondja az amerikai angolul, és az asszony szótlanul elvágódik a föl-

dön. Többen imádkoznak érte, míg végül teljesen megszabadul.

Egy fiatal cigány férfinél szintén többen imádkoznak szabadulásért, s ő végül életgyónást végez. Van – neki is – mit megbánnia. Előzőleg prostituáltakat futtatott az utcán. A szentmise utáni hálaadás, dicsőítés örömében csak a fülbevalójáról ismernek rá a testvérek. Örömtől ragyogó arca annyira más!

Persze nemcsak „látványos" dolgok történnek. Mindhárom városban igen nagy azoknak a száma, akik újra vissza akarnak térni Jézushoz. Sokan adják át az életüket, s eközben az amerikai és magyar testvérek imádságának hatására folyamatosan gyógyít minket a Lélek. Minden összejövetel valósággal egy **„gyógyfürdő" a Szentlélek szeretetében, örömében**. Gyógyulunk.

A magyar közbenjárók abban a szerencsében részesülnek, hogy tolmácsként az amerikaiak autóbuszán utazhatnak. Az amerikaiak kedvesek, aranyosak, igazi szeretet van bennük. És nagy erő! Nekem egy idős férfi mellé kell ülnöm, ott van hely. Odaülök, nem túl sok örömmel; arra gondolok, ugyan miről beszélgethetnénk? Talán öt percet társalgunk kicsit kényszeredetten – legalábbis én –, amikor megkérdezi, hogy imádkozhat-e értem. Ráhagyom. Ennek legalább van haszna, gondolom. Furcsa, amikor két ujjal a vállamon megérint. Nem melegség jár át, mint máskor az imádság alatt, a lelkem „rezonál" azonnal. Érzem, hogy megérint a Lélek. Útitársam imádkozik értem, a sérüléseimért, közben vigasztal, újra imádkozik. Ezt az embert az Úr adta mellém, az Úr egy angyala ő, jövök rá most már. Gyönyörű szolgálata van. Vagy háromnegyed órát imádkozunk, így beszélgetünk. Amikor befejezzük, pár perc múlva már egy másik magyar testvérért imádkozik, kérdezés nélkül is azonosítva problémáit, gondjait. Gyakorlatilag végigimádkozza a testvérekért a majd tízórás utat Miskolctól Pécsig.

Itt van V. úr is, aki végtelen alázatával, odafigyelésével, szeretetével hat meg. Aztán Steve, aki úgy néz ki, mint egy jóindulatú kidobóember, miközben Isten ujjával démonokat űz ki nagy erővel, vagy Tom, a vietnámi veterán, aki figyelemre méltó pontossággal és kitartással figyel a Lélek útmutatásaira és jár közben miértünk.

Itt vannak mind, akik a saját pénzükön utaztak ide, hogy nekünk szolgálhassanak a szabadságukból elvett idő alatt. Egyszerű amerikai emberek, gondolhatnád, és nem mondanád meg első látásra, hogy megtértek, hogy már Istennek adták az életüket. Mikor aztán meghallod hatalmas erejű próféciáikat, vagy egyszerűen „csak" imádsággal szolgálnak feléd, rádöbbensz, hogy Te magad szorulsz megtérésre. Az Úr ott van bennük nagy erővel, csak Te megint a külsőt nézted...

Az autóbuszon Budapest felé imaórát tartanak. Szinte minden jelenlevőnek ad az Úr próféciát vagy „képet". Egy Indiából származó testvér, Romeo, szólásra nyitja az ajkát – és árad a Lélek. A szellemi hadviselés erős embere ő. *„Budapesten negyven évig nem dicsőítették elegen az Istent – mondja –, fontos, hogy megtörjük a fővárost fogva tartó démoni-szellemi erők hatalmát."* Olyan erővel imádkozik, hogy rajta nem fog múlni, az biztos. Most már rajtunk múlik! Azon, hogy kitartóak vagyunk-e az imádságban, a dicsőítésben, az Istennek tetsző élet mindennapi megélésében. Miért kell ehhez Indiából idejönni egy testvérnek?

És Peter Herbeck! Peter egészen föl van indulva, amikor előrejön a buszban a mikrofonhoz, hogy megossza velünk a képet, amit az Úrtól kapott. *„A bensőmben már több hónapja lódobogást hallok"* – mondja és az arcán látszik, hogy komolyan beszél. *„Tudom, hogy az Úr seregének patkódobogása ez."* Peter elmondja, hogy hat lovat lát – mindegyiknek az oldalára különböző erények vannak írva, például igazságosság, alázat, hűség, stb. – és ezek készen állnak arra, hogy bevegyék a várost, amikor az Úr erre jelet ad. *„Valójában – mondja Peter – csak ránk várnak, mert amikor a város határához érünk, az Úr szabadon engedi őket."* Nincsenek kételyeim a hallottakkal kapcsolatban, mert a Lélek erős kiáradása beszéde alatt hitelesíti Petert.

Peter után egy asszony lép a mikrofonhoz. Sír, mélyen megérintette őt az Úr. *„Falakat látok – mondja az asszony –, amelyek körülveszik a várost. Bár a falakon nem látszanak repedések, mégis nagyon gyengék – mondja az asszony –, mert meggyengítették őket a magyar hívek imádságai. Már csak le kell rombolni őket, mint Jerikó falait."*

Rendkívüli dolog történik itt. **Az Úr fölkészíti népét az „ütközetre"**, a várható helyzetre. Folyamatosan jönnek ki az emberek, képekkel, próféciákkal egészítik ki egymást. Az egész harmonikus és előre mutató, nyoma sincs benne szereplésvágynak, összevisszaságnak. Alázat s ugyanakkor az Úrban való mélységes öröm járja át valamennyi közös imádságukat.

Gyönyörű dolog ez! Látom, így is lehet. Példamutató nemcsak az evangelizációjuk, ők maguk is. Az is, ahogy egymással és velünk szemben is viselkednek. Képmutatás nélküli, természetes szeretet, Isten gyermekeinek végtelen szabadsága és öröme öleli körül őket. Ralph Martinnak igaza van, amikor azt mondja, hogy erre vágyunk valójában mindannyian. Megérkezünk Budapestre.

A találkozó megkezdése előtt az amerikai testvérek körülveszik az előadót és a tolmácsot, és imádkoznak értük. Hatalmas erővel árad ki a Lélek! Bizony, fennhangon kurjongatnak, kiáltanak is közben (egy-két ijedt magyar pillantás), de ez is tiszta, csak örömmel teljes. Felken minket az Úr. Úgy állunk ott, mint a boldogságban megfürdetett gyerekek – **Isten óvodája**, ha úgy tetszik. Csodálatos pillanatok. S mekkora erőt ad a szolgálathoz! Könnyű utána kenettel, erővel szolgálni. És íme: megérinti az embereket a találkozó, életek fordulnak az Isten felé. Ezen is múlik, igen, mennyire múlik ezen, a Lélekkel telt, **közösségi közbenjáráson**.

És mennyien vagyunk (vannak), akik szomjazunk! Még Pécsett történt az alábbi eset: egyik este megyünk haza a szállodába. Gyér, bár hangulatos világítás az utcán. Hirtelen három fekete ruhás kamaszt pillantok meg. Ijesztőek. Egyikük, egy 14-15 éves forma kislány megtántorodik. Részeg? Ha nem imádkoztak volna értem korábban az amerikai testvérek, ha egyedül lennék csupán, s Isten nem lenne velem, nem álltam volna meg. De egy belső hang – amit most volt erőm meghallani, mert megtisztultam – megállított. Nem az Isten gyermekei ők? Nem szenvednek? Itt hagyhatom őket? Odalépek hozzájuk. Tudom, hogy az Úr indít, bátorságot kapok. Néhány szavas párbeszéd után megkérdezem a kislányt, hogy imádkozhatom-e érte. Egy pillanatig vizsgálva figyel. *„Igen"* – mondja aztán. Eltűnik szemem elől az ijesztő, fekete ruha és a nevetségessé válás félelme. Marad a lényeg, a valóság: a végtelenül kiszolgáltatott, ijedt kis emberpalánta, aki annyira vágyakozik az Isten szeretete iránt. Jogom lett volna nem odavezetni az Úrhoz? Nem gyilkosság-e egy kicsit egy pillanatig is elzárni valakit az Élet Vizétől? Mert ez a lány nagyon szomjas. Steve közben mellénk ér és besegít. Beszélget a lánnyal, majd megkérdezi: *„Apáddal hogy állsz?"* A kislány döbbenten néz: *„Honnan tudod?"* – kérdezi. Steve tudja, hogy honnan tudja, de nem mond semmit. Hagyja a kislányt elgondolkodni. *„Melyik apámmal?"* – kérdezi aztán a lány, íme a huszadik századi ember gyermeke! Beszélgetni kezdenek. Míg ők beszélgetnek, barátjától közben megtudom, hogy a kislány első apja alkoholista volt, verte őt. Most új apja van – de az is alkoholista. A gyerek úgy érzi, hogy nincs semmi értelme az életének. *„Nem szereti senki"* – mondja nekem halkan a lány barátja; halkan, ahogy csak nagy titkokat mondanak egymásnak kamaszok. Mintha pont jókor jöttünk volna... Hiszen tudjuk a választ!

Később tudjuk meg, hogy épp aznap beszéltek egymással a Bibliáról. A lány nemrég fogalmazást is írt magyarból a tékozló fiú történetéről. (Ötös lett.) Mennyi Isten utáni vágy egy emberszívben! Steve búcsúzáskor nekiadja a Bibliáját. A kislány meghatódik. Megígérik, hogyha tudnak, eljönnek a másnapi találkozóra.

Ilyen sorsú emberek élnek körülöttem – látom be. Emberek, akikben már csak pislákol az élet. *„Tüzet gyújtani jöttem a Földre"* – mondja Jézus. *„Mennyire vágyom rá, hogy lángra lobbanjon!"* Őértük vagyunk, ismerem fel újra, hogy ők is kilábalhassanak a reménytelenségből, a depresszióból, hogy valóban szabadok lehessenek. **Vétek nem Jézusban élni! Másokat fosztunk meg így az Úrtól.** Befejezésül szeretném megosztani veletek még egy személyes élményemet: egy testvér, a vietnámi veterán, képet kap rólam, aminek a lényege a következő: kicsorbult a kardom, pedig harcolnom kellene. *„Az Úr új erőt tölt beléd"* – *mondja* –, *„de menj az első vonalba!"* Mózesre emlékeztet, aki azért nem ment be az Ígéret Földjére, mert kételkedett. *„Akarod követni Jézust?"* *„Akarom"* – válaszolom. Az eddig türelmes, kedves, megértő, szelíd amerikai rám néz. *„Nem igaz"* – mondja. Most persze én is arra gondolok: honnan tudja ez az ember, amit én se tudok? *„Mindent át kell adni Istennek"* – magyarázza. *„Minden reggel, amikor felkelsz, mondd az Úrnak: Bármit kérsz is tőlem ma, megteszem, ha segítesz."* *„Fel kell menni a Kálváriára"* – mondja nevetve, aggódó képemet látva. *„Nem mindig kellemes"* – magyarázza. *„Hidd el, biztos vagyok benne, hogy nekem most tízszer olyan nehéz, mint neked. De el kellett ide jönnöm, mert az Úr szólt. Eljöttem. Ez a dolgom."* Aztán imádkozik értem: démonoknak mond ellent és megkötözi a hatalmukat, majd kiűzi őket Jézus nevében. Amiket megnevez, azoknak a hatását valóban éreztem az életemben. Ennyire lefognak minket? Ennyire fontos, hogy rendszeresen imádkozzanak értünk a testvérek a közösségben? Ennyire, testvérek, most már látom. *„Az Úr használni akar téged"* – mondja Tom. Megerősödöm: Élet van bennem újra.

Csodálatos **TŰZ** volt ez. Egy más világot tárt elénk. Nemcsak az Úr cselekvésének, jelenlétének a tüzét, de az örömteli, lélekkel telt, szolgáló kereszténység gyönyörű tüzét is. Hála az Úrnak, valóban az Isten tüze volt ez, s nemcsak tűzijáték, színpadi élmény vagy „jenkidiszkó", ahogy valaki fogalmazott.

S a tűzközelben megláttuk sokan, hogy mik vagyunk. Amerikai testvéreink segítségével azt is megláttuk, hogy mivé lehetünk mi, az Isten gyermekei: **öröm-dinamitokká. „Égj bennem, TŰZ – égj bennünk! Jézusom, mennyire szeretnéd, ha már lángra lobbannánk mi mindnyájan, magyar gyermekeid. Jöjj el, Uram, s lobbants lángra minket! Amen."**

Barta György

...ÉS FELLÁNGOLT A TŰZ!

(Beszámoló az egyik szervezőtől)

Közel két éve készültünk rá. Amikor Peter Herbeck, a **FIRE TEAM** (TŰZ-csoport) „utazó nagykövete" 1995 októberében Budapesten kijelentette, hogy a világszerte ismert katolikus evangelizációs szolgálat tagjai Magyarországra készülnek, már sejtettük, hogy jövetelük rendkívüli szellemi áldást tartogat a számunkra. Azt viszont nem sejtettük, amit most, a rendezvények lezajlása után egyre több katolikus karizmatikus vezető megfogalmaz: a TŰZ evangelizációkkal új korszak kezdődött a hazai katolikus evangelizáció terén.

1997 május 22 - Miskolc, 16 óra

Az első győzelem: a miskolci városi sportcsarnok a kezdés időpontjára megtelt; körülbelül háromezer ember foglalt helyet a küzdőtéren és a lelátókon. Az első dicsőítő énekek felhangzásával érezhetően csökken a kezdés előtti feszültség, aggodalom, ami egy ilyen, katolikus berkeken belül még szokatlan rendezvény előtt talán érthető is volt. A zene mégsem **olyan** hangos, sőt **Csiszér Laci** és zenésztársai ihletett dicsőítésén keresztül az Úr Lelke egyre több szívet érint meg, nyit ki. Mire **Varga János** (Szent Ferenc Kistestvérei) és **Michael Scanlan TOR** atya köszöntése után az első beszéd elkezdődik, már csak a várakozás feszültsége marad a teremben. És **Ralph Martin**, a katolikus karizmatikus megújulás „nagy öregje" valóban nem okoz csalódást. Arról beszél, hogy meg kell különböztetnünk a világ által felkínált hamis szabadságot attól a valódi, Isten által felkínált szabadságtól, amelyet az Atya Jézus Krisztusban ad nekünk. De Jézust el kell fogadnunk, hinnünk kell Benne, mint szabadítónkban, hogy valóban megszabaduljunk. Ralph szavai sokak szívébe könnyeket csaltak. Amikor felhangzott a hívás, hogy a megtérők vagy Jézushoz **visszatérők** jöjjenek előre hitüket megvallani és imádságot kérni az előre megalakított magyar-amerikai imacsoportokhoz, százak mozdultak meg. Százak élik meg életükben először a Jézussal való személyes találkozást a Szentlélek rájuk áradó tüzében... Könnyek, a sírás és nevetés könnyei. Többen elesnek Isten ereje alatt. A rendezők nyugtatják a körülállókat. *„Nem, nincsenek rosszul, nagyon is jól vannak!"*

Scanlan atya imádkozik egy huszonöt év körüli cigánylányért, aki a földre esik, rázkódni, kiabálni kezd. Kivisszük az előre kialakított imaszobába. Kiderül: hosszú évekig kábítószer élvező volt, rossz úton járt. Jézus most intenzíven szabadítja. Amikor befejezzük az imát, földöntúli béke tükröződik a lány arcán. *„Megismeritek az igazságot, és az igazság szabaddá tesz benneteket"* (Jn 8,32).

Ann Shields beszéde Isten szeretetéről győzi meg a hallgatóságot. Isten tényleg tudja, hol vagy most, mit csinálsz éppen. Ő melletted áll. Törődik veled. Ő: Édesapád.

A kedves, törékeny nő egész lényéből Isten szeretete árad. Arra biztat mindenkit: éljék át az Atya feléjük áradó szeretetét az imaszolgálat közben. Az egy amerikai imádkozóból és két-három magyar segítőből álló, mintegy harminc imacsoport ismét százakért imádkozik. Elképesztő mennyiségű és mérvű emberi szenvedés tárul fel a néhány mondatos imakérésekben. De percek alatt kiderül: az Úr hatalmasabb. **Az Úr jelen van, Ő gyógyít és szabadít.**

A **Márfi Gyula** egri segédpüspök által celebrált szentmise után csodálkozva kérdezgettük egymástól: hogyan telt el ilyen gyorsan az evangelizáció hat órája?

1997 május 24 - Pécs, 11 óra

„Ez lesz életed egyik legszebb napja" – biztattam **Bozsó Bélát**, az egyik helyi szervezőt tíz óra tájban. Az evangelizáció végén beismerte: igazam lett. A kezdés pillanatától érezhető volt az egész pécsi rendezvényt meghatározó béke és harmónia, az Úr különleges jelenlétének áldása. Az első perctől oldott légkör és nyitott, éhes szívek. **Mayer Mihály** megyéspüspök úr baráti és lelkesítő

megnyitó szavai a kisszámú kétkedőt is meggyőzhették: hiteles egyházi rendezvényen vannak. Az első beszéd után pedig maga az Úr tett tanúságot a tisztán hirdetett evangélium erejéről és igazáról. A gyönyörűen megtervezett színpadon (Röhmer Károly munkája) egy hétéves kislány tesz tanúságot. Imádkoztak érte, és addig csaknem teljesen vak szemei megnyíltak. *„Most már élesen látok"* – mondja, és ő segít keresztanyjának lejönni a színpad lépcsőiről. Ő megy elől és a lába elé **néz**. *„Ennek láttára félelem fogta el a népet, és dicsőítette az Istent..."* (Mt 9,8).

Az elmondhatatlan öröm, szívből jövő dicsőítés közepette sokan átadták az életüket Jézusnak. Magam legalább négy fiatal egyetemistával imádkoztam el együtt a megtérők imáját.

Az igehirdetés és gyógyítás karizmája mellett a szabadításé is erősen működött. Egy fiatalember, aki saját bevallása szerint addig bűnözésből tartotta fenn magát, imát kért, de aztán hirtelen agresszívvé vált, talán meg is ütötte az imát vezető **Tom Stempky**-t. A folytatásban aztán – nagy küzdelem közepette – megvallotta Jézust Urának és megváltójának. Este alig lehetett elzavarni: nem akarta abbahagyni a dicsőítést.

A szentmise előtt **Peter Herbeck** előrehívta a papokat, hogy imádkozzunk értük és szolgálatukért. A kispapokkal együtt legalább nyolcvanan voltak, köztük **Mayer** püspök úr, aki minden hívének példamutató alázattal fogadta, hogy felé szolgáljanak. A záró szentmisében elmondott nagy erejű prédikációja pedig mindenkit meggyőzhetett: bizony, a püspök is karizmatikus, ha nem is „karizmatikus".

1997 május 25 - Budapest, 11 óra

A Körcsarnok, akár egy forrongó katlan zsúfolásig tömve emberekkel. A kezdés után néhány perccel le kell zárni a bejáratokat, és az érkezőknek az odakint elhelyezett ezerötszáz széken kell elhelyezkedniük. Az előadásokat hangszórón hallgatják, de a **FIRE**-team tagjai személyesen is szólnak hozzájuk odabent elmondott beszédeik után.

Az imaszolgálat is párhuzamosan zajlik kint és bent, az áldásnak nem állják útját a falak!

Scanlan atya beszéde most is világos és meggyőző erejű: hagyd magad mögött a magad igazát! Bánd meg bűneidet és fogadd magadba a Szentlelket, hogy megtisztítson, tanítson és uralja életedet! **Peter Herbeck**, mint az előző két helyszínen, most is a II. János Pál pápa által meghirdetett Nagy Jubileumról, a megváltás 2000. évfordulójának megünnepléséről beszélt. Elmondta: Jézus maga, Ő személyesen hordozza a szabadulás évének kegyelmeit. **Ő a nagy Jubileum, Ő maga a szabadulás. Őt kell hirdetnünk minden embernek!**

Kunszabó Zoltán

URAM, szeretnék megtanulni szeretni!

III. rész

Hallottam olyan férfiakról, akik bíztak a „sorsszerű vezetésben" és tétlenül várták, hogy választott hölgyük az „ölükbe hulljon". Álmaikból az rázta fel őket, hogy jött valaki más, akinek több volt a bátorsága, és az orruk elől elragadta őt. Akkor megszereztek valaki mást, de a vezetés éppoly távol állt tőlük, mint a nagy szerelem.

Boldog vagyok, Uram, hogy a Te szerezted ki akarja bontakoztatni az egyéniségemet, és nem degradál csupán egy akarat nélküli bábfigurává. Köszönöm, hogy Szentlelked nem oltja ki emberi képességeimet és adottságaimat, hanem támogatja és kibontakoztatja azokat! Köszönöm a magam akaratát, amit szeretetemben, engedelmességben alárendelek a Te akaratodnak!

Mindenesetre gyakran találkoztam más hibás magatartásokkal is: olyan férfiakkal, akik engedtek saját önző érdekeiknek, és mindent a „vezetés" címkéjével láttak el. Ez egészen szélsőségessé vált akkor, amikor még azt is megpróbálták, hogy az illető lányra nyomást gyakoroljanak Istennek – az ő számukra állítólag nyilvánvaló – az akaratával. **Uram, igazíts ki engem, zúzd szét az önzésemet és ne engedd, hogy visszaéljek vezetéseddel!** Én

Érted akarok élni, mivel nem számíthatok vezetésedre a társválasztásban, ha nem állok mindennap rendelkezésedre terveid számára, hogy Tőled függjek ebben a világban. **A Tiéd vagyok, és mint a Te tulajdonod kérlek, hogy őrizz meg engem!**

Elég sokszor átéltem már a Te vezetésed pozitív élményeit ahhoz, hogy abból tanulhassak. Párválasztásom alkalmával használtam az eszemet, és imádságban mérlegeltem mindent, beszéltem másokkal, tájékozódtam és megpróbáltam tisztába jönni érzelmeimmel és hajlamaimmal. Amikor elhatároztam magamat, Te nem adtál nekem előre egyértelmű választ, de nekilendültem, bizalommal a Te segítségedben. Ma ezt a döntést optimálisnak mondhatom, de akkor csak abban voltam biztos, hogy Te vezetsz engem és én döntöttem. Lehetnek olyan esetek, amikor valaki pontosan tudja előre, hogy a döntés helyes, de számomra a „bizonytalanság" gyakran jobb, mert ha túlságosan biztos vagyok a dolgomban, hamar elfelejtelek Téged és továbbrohanok egymagam – én bezzeg „tudom", hogy ez hova vezet.

Teljes a bizalmam Benned, úgy tűnik tehát, hogy az én fáradozásom a megoldásért és a nyitottság a kiút felé feltétele a Te vezetésednek.

Sokat gondolkodom házasságunk ésszerű lehetőségén. A legfőbb munka abból áll, hogy elválasszuk az ésszerű okokat a hagyományos példáktól. Megrémülök, hogy mennyire gondolkodás nélkül élek, a belémvésődött hagyományos elképzelésekkel és neveltetésem értékeivel, mily kevéssé dolgoztam fel és rendeztem el irántad való hitemet. Uram, tégy szabaddá engem, hogy csak a Te kritériumaid szerint ítéljek!

Az, ami számomra a legnagyobb bizalmat jelenti a társamban, az a harmóniánk a Veled való viszonyunkban. Ez mindenesetre összefügg az ő lelki tulajdonságaival és lelki elképzeléseivel, egyáltalán az ő „nőiességével" is. De ő az a lány, aki előtt teljesen olyan tudok lenni, mint amilyen egyébként csak Teelőtted vagyok, akivel úgy tudok Hozzád szólni, mintha senki se lenne ott – és pontosan ez teszi oly gazdaggá a mi közösségünket. Vele szemben nem érzek semmiféle fenntartást, ha hitemről és erőfeszítéseimről beszélek, hanem lelkesedést és elismerést. Ő rámutat gondolkodásom és cselekedeteim következetlenségeire és segít nekem, hogy megtaláljalak. Összhangban vannak elképzeléseink a hivatásról, és képességeink kiegészíthetik egymást. Tulajdonságaink mindenekelőtt olyanok, hogy egymást kölcsönösen támogathatjuk.

Mialatt ezt írom, úgy tűnik számomra, mintha már véglegesen döntöttem volna. De sok indok szólhat ellene, amelyeket most elnyomok. Kérlek, hogy tégy igazzá minket ítéletünkben!

A legnagyobb probléma magában a megismerésben és abban a kötelékben rejlik, ami általa jön létre.

Tudom, hogy az emberek szeretnek „fejest ugrani" egy kötelékbe, és azután sok fájdalom árán – legalábbis az egyik fél részére – ismét szétválnak.

Én azonban tudatosan akarok dönteni feleségem mellett, nem megszokni, hanem megszeretni akarom.

H. Eckstein

Folytatjuk

Kedves Testvérek!

„Dicsőítsétek az Urat muzsikával" – buzdít a 97. zsoltár. Ezt a buzdítást magam és zenésztársaim is egyre komolyabban szeretnénk venni.

Ezért az apostagi **Ladik** közösség és a budapesti **Emmausz** közösség közös szervezésében nagyszabású **országos keresztény könnyűzenei fesztivált** szervezünk. Az előadók között ismert és kevésbé ismert együttesek lépnek fel, de mindannyiukban egy közös vonás van, a lelkesedés, és az Ige hirdetésének vágya – zenével.

Hívunk és várunk benneteket **1997 július 25-e** (péntek délután 3 órától) **és 27-e** között **Apostagra** erre a programra, de nemcsak passzív résztvevőként, hanem szolgálattevőként is számítunk rád. Tervünk, hogy ezt a nagyszabású eseményt összekapcsoljuk az **Ige hirdetésével**, és megszólítsuk azokat a még nem hívő fiatalokat, akik nagy valószínűség szerint kíváncsiságtól, érdeklődéstől hajtva eljönnek erre az alkalomra.

Szeretettel várjuk azokat a testvéreket, akik ezen az evangelizációs szolgálaton szívesen résztvennének. Sikeres propaganda esetén körülbelül 1000 fiatalra számítunk, de természetesen nemcsak a fiatalokra!

Terveink szerint a fesztivált 27-én (vasárnap délután 3 órakor) püspöki szentmisével szeretnénk befejezni.

Szállás sátrakban a Dunaparton, vagy igény szerint fedett szállást is tudnak biztosítani az apostagiak.

Akik szeretnének résztvenni az evangelizációs szolgálócsoportban, azok jelentkezését várjuk az Emmausz irodán (**Tel: 1183-665**). Az evangelizációs csoportban való részvétel feltétele minimum egy éves közösségi tagság, és imádságos élet.

Jelentkezéskor diktáld le a neved, címed, telefonszámod és a közösségvezetőd nevét.

Várunk tehát benneteket és buzdítunk, hogy **hívjátok el ismerőseiteket, akik még nem fogadták el Jézust, de talán ez lehet az az alkalom, amikor ezt megtehetik.**

Apostag az 51-es főúton közelíthető meg Budapest, illetve Baja irányából. Budapest felől haladva Dunavecse után a 75. kilométerkőnél kell lekanyarodni, amit tábla is jelez. A faluban **OKKF** (**O**rszágos **K**eresztény **K**önnyűzenei **F**esztivál) feliratú táblák fogják jelezni az iskolaudvarra vezető utat, ahonnan majd a szervezők fognak elirányítani mindenkit a megfelelő szálláshelyre.

A szervezők nevében, testvéri szeretettel

Tóth Benedek
Emmausz közösség –
Szeretet Lelke csoportja

II. ORSZÁGOS KERESZTÉNY KÖNNYŰZENEI FESZTIVÁL

APOSTAG
1997 JÚLIUS 25-27.

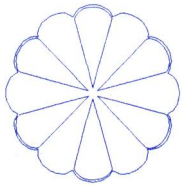
„Dicsérjétek az Urat muzsikával"
Zsolt 97,5

1. Dax
2. Sillye Jenő
3. Ladik
4. Pax et Bonum
5. H.J.T. (rap)
6. Barátok Templ.
7. Piarista
8. Adorate
9. Rámer Károly
10. Boanergész

Ha érdekel, hogyan lehet zenével dicsérni Istent, gyere el és hallgasd meg azokat, akik a zene hangjaival teszik ezt!
Három nap örömteli együttlét, jó programok.
Sátrat hozz magaddal, amit szép környezetben,
a Duna-parton állíthatsz fel!

Szeretettel várnak a szervezők:
LADIK közösség (Apostag),
EMMAUSZ Katolikus Karizmatikus közösség (Budapest)

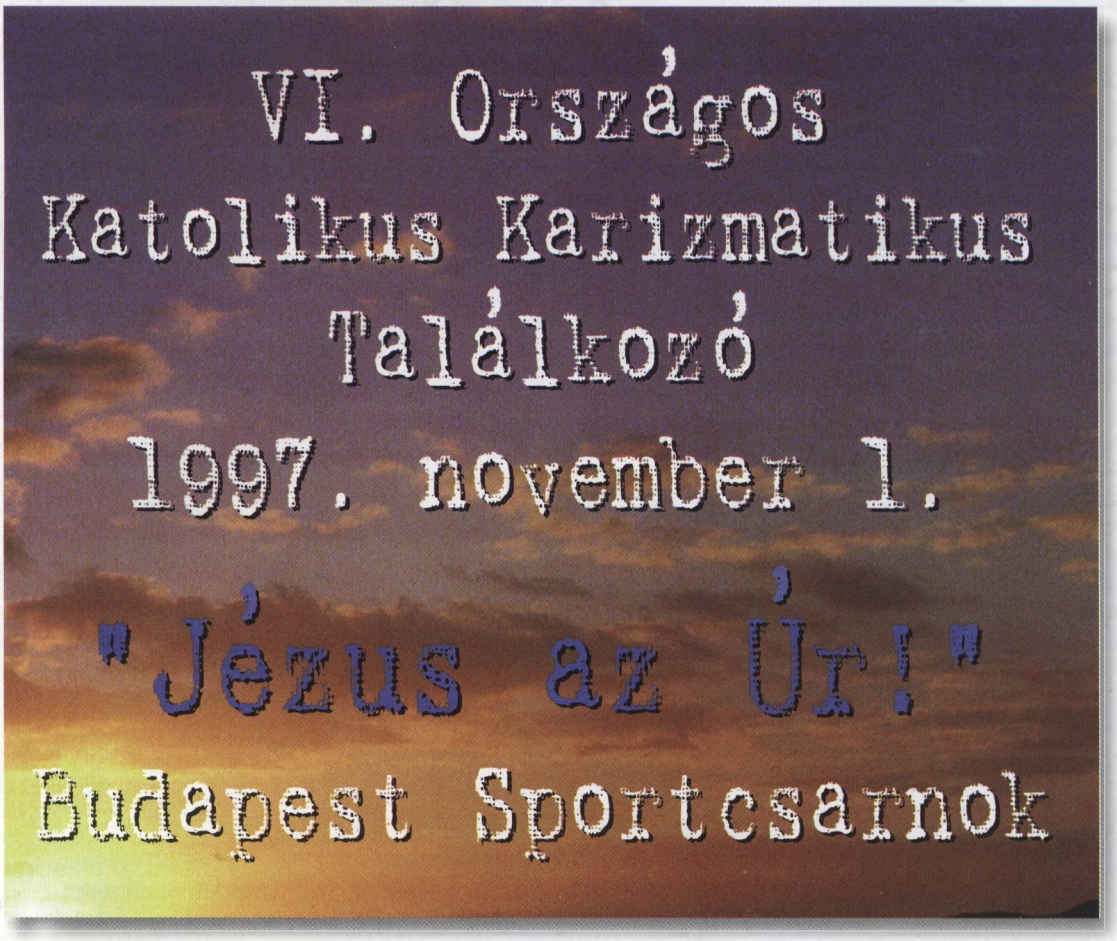

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Már előre hirdetjük, hogy szeptember 10-től 14-ig Jörg Müller szerzetes-pszichoterapeuta előadást és gyógyító szentmisét fog tartani. Előadásának témái: démoni hatások felismerése a lélekgyógyászatban; a test és lélek egymásra hatása a gyógyulásban. Jörg Müller szívesen találkozna szakemberekkel (pszichológusokkal, pszichoterapeutákkal és orvosokkal) is, ha lesz rá igény. Az Emmausz Iroda (Bp. 1096 Reviczky u. 9. Tel: 11-83-665) fogadja a leveleket és a telefonokat. Lapunk következő számában részletes tájékoztatást adunk a helyről és az időpontról.

¤ A nyári szabadság alatt ajánljuk olvasóinknak a különböző lelkigyakorlatok alkalmait és a különböző kurzusokat Ménfőcsanakon. A lelki erő megújítása nélkül nem tudunk fizikailag teljesíteni és elgyengül az Úrral való kapcsolatunk is. Ménfőcsanakon a szervező tel.száma: 06-96-322-036).

90,- Ft

1997. szeptember 10-14 között - immár harmadszor - újra vendégül látjuk
JÖRG MÜLLER S.A.C. atyát,
palottinus szerzetest, pszichológust.
Szentmisével egybekötött tanítását hallgathatjuk szabadító szolgálatról,
istenkapcsolatról, a lelki gyógyulás kérdéseiről.

TARTALOMJEGYZÉK • A Szentlélek a missziók első mozgatója...2 • Horthuis: Találkozás Jézussal...3 • J.S.H.: Prófécia a közösségekhez...4 • A. Grün: A szív gyógyítása...6 • Egresi István: Az idők jelei...8 • Katona István: Szomjazzátok a Lélek teljességét...10 • Barta György: Uram, lobbants lángra miket...12 • Kunszabó Zoltán: ... és fellángolt a tűz...16 • Eckstein: Uram, szeretnék megtanulni szeretni...17 • Tóth Benedek: Könnyűzenei fesztivál...19 • Szerkesztői üzenetek...19

– M A R A N A T H A –

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-9026
Főszerkesztő: Katona István

Kiadja az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült az GÖDI PRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865–2805 B/EL/28/1992